

ایستاده در طوفان

جانباز محسن مهدی آبادی:
به شهدا غذا نمی‌دهیم!

مرحله دوم عملیات بیت المقدس بود و ما در حال پدافند برای حفاظت از منطقه‌ی تصرف شده. اما از انجایی که مسافتی طولانی را طی کرده بودیم، تعدادی از بجهه‌ها کار خاکریزها دراز کشیده و استراحت می‌کردند که در همنام خلیپاره دشمن به اطراف آنها اصابت کرد و تعدادی از دوستان شهید یا مجروح شدند و خونهای مطهره‌ای بر روی لباس‌های ما پاشید.

من همینطور که دار کشیده بودم، شهید مردانه‌ی گردان برای بازدید آمده بود و وقتی مراه آن حالت فکر کرد

بود که من هم شهید شده‌ام، لذا درحال خواب و بیداری احساس کردم دست ایشان روی شانه‌ام قرار گرفته و درحال خواندن مدم و سوره و فاتحه‌ی آشنا، من هم به روی خود نیازدم و ایشان هم

پس از خواندن فاتحه‌ی رفتند.

پس از مدتی برای ما غذا آورده و همه در صفحه‌ی استادیم، شهید علی مردانی نیز مسئول توزیع غذا بودند، ایشان تا میدید

با چهارمای متوجه ولی خندان و بلند بند گفت: ما به شهدا غذا نمی‌دهیم.

گفتم: من لیاقت شهادت نداشتیم، ولی او لیاقش را داشت و

من امروزها باری برای شادی روح او فاتحه‌ی خوانم و یاد دلار.

مردی هایش را گرامی می‌دارم.

* حسن شکیب زاده

دعوت به همکاری از جانبازان گرفتار دفاع مقدس

جانبازان شهیدان زنده دفاع مقدس و انقلاب هستند. سینه آنها صندوقچه اسرار و خاطرات گفتگویی و ناقصی هاست. پس از حدو

چهار دهه، امروز نسل جدید تنشیه و نیازمند شدن و مقایع تاریخ تهمیلی از زبان شاهدان زنده در یکی از حساس‌ترین مقاطعه‌ی ایران هستند.

اگرچه سپاهی از این عزیزان و بزرگواران جانباز بخارط اخلاص و دوری از شاهدین در مجاہدت فی سبیل الله حاضر به

بیان خیلی از این خاطرات نیستند، ولی نسل حاضر و ایندگان حق دارند از آنچه که به موقع پیوسته، بدور از حاشیه‌پردازی و تحلیل و سانسور، اطلاع پیدا نمی‌کنند. اگرچه جریان مرموزی در کشور و برخی دستگاه‌ها مایل نیستند همیز گفتگو شود و تضافغانه تا

حد تحریف و دروغ هم پیش می‌روند ولی بعد از این همه سال نگفتن و نوشتمن این خاطرات منجر به تحریف در حقیقی هنگ و دفاع مقدس خواهد شد. صفحه‌ی جهنه و جنگ روزنامه برای

استفاده از خاطرات جانبازان بزرگوار و عزیز و جا اینها در روزنامه اعلام امدادگی می‌کند و شمامه تلفن را برای تماس و ارسال از طریق بیام رسان‌های موجود در این می‌کند.

شماره ۹۱۲۳۸۱۵۱۰۸ - بروای قماس و

شماره ۹۹۳۹۱۶۰۰۸۹ - بروای ارسال

مطلوب (ایتا و بله)

آن روز تصمیم گرفته بودم که جواب پرسش را بپیدا کنم

و خبری از پرسم به خانه ببرم.

برایش عروسی راه بیاندزاییم، بالاخره یکی از افسران لشکر

نمی‌کرد و سراغ ابراهیم را می‌گرفتیم، اما، همین موضوع هم باعث شد،

تا او را توبیخ کرد و به زندان پادگان روانه کنند.

بعد از آن، هر روز به پادگان مراجعته کرد و مردم و سراغ ابراهیم را می‌گرفتند، تا

اینکه یک روز، خیلی بی قرار پسش شده بود، جلوی لشکر

پس از تیاری از پادگان روانه کنند.

۱۶ زرهی رفت و هرگزی را که می‌دیدم، پرسیدم: شما

پسرا مرا نمیدیده اید؟

آن روز تصمیم گرفته بودم که جواب پرسش را بپیدا کنم

و خبری از پرسم به خانه ببرم.

برایش عروسی راه بیاندزاییم، بالاخره یکی از افسران لشکر

نمی‌کرد و سراغ ابراهیم را می‌گرفتیم، اما، همین موضوع هم باعث شد،

تا او را توبیخ کرد و به زندان پادگان روانه کنند.

بعد از آن، هر روز به پادگان مراجعته کرد و مردم و سراغ ابراهیم را می‌گرفتند، تا

اینکه یک روز، خیلی بی قرار پسش شده بود، جلوی لشکر

پس از تیاری از پادگان روانه کنند.

۱۶ زرهی رفت و هرگزی را که می‌دیدم، پرسیدم: شما

پسرا مرا نمیدیده اید؟

آن روز تصمیم گرفته بودم که جواب پرسش را بپیدا کنم

و خبری از پرسم به خانه ببرم.

برایش عروسی راه بیاندزاییم، بالاخره یکی از افسران لشکر

نمی‌کرد و سراغ ابراهیم را می‌گرفتیم، اما، همین موضوع هم باعث شد،

تا او را توبیخ کرد و به زندان پادگان روانه کنند.

بعد از آن، هر روز به پادگان مراجعته کرد و مردم و سراغ ابراهیم را می‌گرفتند، تا

اینکه یک روز، خیلی بی قرار پسش شده بود، جلوی لشکر

پس از تیاری از پادگان روانه کنند.

۱۶ زرهی رفت و هرگزی را که می‌دیدم، پرسیدم: شما

پسرا مرا نمیدیده اید؟

آن روز تصمیم گرفته بودم که جواب پرسش را بپیدا کنم

و خبری از پرسم به خانه ببرم.

برایش عروسی راه بیاندزاییم، بالاخره یکی از افسران لشکر

نمی‌کرد و سراغ ابراهیم را می‌گرفتیم، اما، همین موضوع هم باعث شد،

تا او را توبیخ کرد و به زندان پادگان روانه کنند.

بعد از آن، هر روز به پادگان مراجعته کرد و مردم و سراغ ابراهیم را می‌گرفتند، تا

اینکه یک روز، خیلی بی قرار پسش شده بود، جلوی لشکر

پس از تیاری از پادگان روانه کنند.

۱۶ زرهی رفت و هرگزی را که می‌دیدم، پرسیدم: شما

پسرا مرا نمیدیده اید؟

آن روز تصمیم گرفته بودم که جواب پرسش را بپیدا کنم

و خبری از پرسم به خانه ببرم.

برایش عروسی راه بیاندزاییم، بالاخره یکی از افسران لشکر

نمی‌کرد و سراغ ابراهیم را می‌گرفتیم، اما، همین موضوع هم باعث شد،

تا او را توبیخ کرد و به زندان پادگان روانه کنند.

بعد از آن، هر روز به پادگان مراجعته کرد و مردم و سراغ ابراهیم را می‌گرفتند، تا

اینکه یک روز، خیلی بی قرار پسش شده بود، جلوی لشکر

پس از تیاری از پادگان روانه کنند.

۱۶ زرهی رفت و هرگزی را که می‌دیدم، پرسیدم: شما

پسرا مرا نمیدیده اید؟

آن روز تصمیم گرفته بودم که جواب پرسش را بپیدا کنم

و خبری از پرسم به خانه ببرم.

برایش عروسی راه بیاندزاییم، بالاخره یکی از افسران لشکر

نمی‌کرد و سراغ ابراهیم را می‌گرفتیم، اما، همین موضوع هم باعث شد،

تا او را توبیخ کرد و به زندان پادگان روانه کنند.

بعد از آن، هر روز به پادگان مراجعته کرد و مردم و سراغ ابراهیم را می‌گرفتند، تا

اینکه یک روز، خیلی بی قرار پسش شده بود، جلوی لشکر

پس از تیاری از پادگان روانه کنند.

۱۶ زرهی رفت و هرگزی را که می‌دیدم، پرسیدم: شما

پسرا مرا نمیدیده اید؟

آن روز تصمیم گرفته بودم که جواب پرسش را بپیدا کنم

و خبری از پرسم به خانه ببرم.

برایش عروسی راه بیاندزاییم، بالاخره یکی از افسران لشکر

نمی‌کرد و سراغ ابراهیم را می‌گرفتیم، اما، همین موضوع هم باعث شد،

تا او را توبیخ کرد و به زندان پادگان روانه کنند.

بعد از آن، هر روز به پادگان مراجعته کرد و مردم و سراغ ابراهیم را می‌گرفتند، تا

اینکه یک روز، خیلی بی قرار پسش شده بود، جلوی لشکر

پس از تیاری از پادگان روانه کنند.

۱۶ زرهی رفت و هرگزی را که می‌دیدم، پرسیدم: شما

پسرا مرا نمیدیده اید؟

آن روز تصمیم گرفته بودم که جواب پرسش را بپیدا کنم

و خبری از پرسم به خانه ببرم.

برایش عروسی راه بیاندزاییم، بالاخره یکی از افسران لشکر

نمی‌کرد و سراغ ابراهیم را می‌گرفتیم، اما، همین موضوع هم باعث شد،

تا او را توبیخ کرد و به زندان پادگان روانه کنند.

بعد از آن، هر روز به پادگان مراجعته کرد و مردم و سراغ ابراهیم را می‌گرفتند، تا

اینکه یک روز، خیلی بی قرار پسش شده بود، جلوی لشکر

پس از تیاری از پادگان روانه کنند.

۱۶ زرهی رفت و هرگزی را که می‌دیدم، پرسیدم: شما

پسرا مرا نمیدیده اید؟

آن روز تصمیم گرفته بودم که جواب پرسش را بپیدا کنم

و خبری از پرسم به خانه ببرم.

برایش عروسی راه بیاندزاییم، بالاخره یکی از افسران لشکر

نمی‌کرد و سراغ ابراهیم را می‌گرفتیم، اما، همین موضوع هم باعث شد،

تا او را توبیخ کرد و به زندان پادگان روانه کنند.

بعد از آن، هر روز به پادگان مراجعته کرد و مردم و سراغ ابراهیم را می‌گرفتند، تا

اینکه یک روز، خیلی بی قرار پسش شده بود، جلوی لشکر

پس از تیاری از پادگان روانه کنند.

۱۶ زرهی رفت و هرگزی را که می‌دیدم، پرسیدم: شما

</div